

A KORA ÚJKORI ÖNARCKÉP Az énfestés története Dürertől Velázquezig

Szerző: **OLÁH Tamás**, IV. évfolyam

Témavezető: **Dr. UTASI Csilla** docens

Intézmény: Újvidéki Egyetem, Bölcsészettudományi Kar, Magyar Nyelv és Irodalom Tanszék, Újvidék

Mit lát a művész, amikor saját magára néz? Ugyanazt látja-e, mint amit az őt szemlélők? Az önarckép a valódi reflexió médiuma vagy hamis tükör? Képes-e lecupaszítani az alkotó énjét, vagy csak a festő konvencionális alakját mutatja a társadalomnak?

A dolgozat a műfaj ókori rügyeitől kiindulva tényleges kialakulásán keresztül egészen a barokk korig kalauzolja az olvasót. E művészettörténeti séta során technikai újításokat, felépülő és összeomló paradigmákat, nézőpontokat vesz sorra. Kulcsként pedig a szelf fogalmát hívja segítségül az egyes festmények elemzéséhez, értelmezéséhez (Dürer krisztusi önarcképétől Velázquez *Las meninas*-áig), hogy újbóli tanúbizonyságát tegye annak, hogy a festő bármit fessen is, mindig önmagát festi.

Kulcsszavak: **művészettörténet, festészet, önarckép, szelf**